31970R1251

KOMISIJOS REGLAMENTAS (EEB) Nr. 1251/70
1970 m. birželio 29 d.
dėl darbuotojų, pagal darbo sutartį dirbusių valstybėje narėje, teisės pasilikti tos valstybės teritorijoje

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 48 straipsnio 3 dalies d punktą ir į Protokolo dėl Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės 2 straipsnį,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ([1]),

kadangi 1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 1612/68 ([2]) ir 1968 m. spalio 15 d. Tarybos direktyva 68/360/EEB ([3]) leidžia laipsniškai užtikrinti laisvą darbuotojų judėjimą, panaudojus tam tikras priemones; kadangi nuolatinį darbą turinčių darbuotojų įgyta teisė apsigyventi kitoje valstybėje narėje atitinkamai suteikia darbuotojams, nustojusiems dirbti toje valstybėje narėje, Sutartyje numatytą teisę pasilikti tos valstybės narės teritorijoje; kadangi svarbu nustatyti tokios teisės įgyvendinimo sąlygas;

kadangi pirmiau minėti Tarybos reglamentas ir Tarybos direktyva pateikia atitinkamas nuostatas dėl darbuotojų teisės gyventi darbo tikslais valstybės narės teritorijoje; kadangi teisė pasilikti, apie kurią kalbama Sutarties 48 straipsnio 3 dalies d punkte, interpretuojama kaip darbuotojo teisė išlaikyti savo gyvenamąją vietą valstybės narės teritorijoje, kai jo įdarbinimo laikotarpis joje baigiasi;

kadangi darbuotojų judėjimas Bendrijoje reikalauja, kad jie galėtų įsidarbinti iš eilės keliose valstybėse narėse ir kad dėl to jų padėtis netaptų blogesnė;

kadangi visų pirma svarbu garantuoti darbuotojui, gyvenančiam valstybės narės teritorijoje, teisę pasilikti toje teritorijoje, kai jis nebedirba dėl to, kad sulaukė pensinio amžiaus arba negali dirbti dėl pastovios negalios; tačiau kadangi taip pat svarbu šią teisę garantuoti darbuotojui, kuris, pasibaigus jo įdarbinimo ir buvimo terminui valstybės narės teritorijoje, yra pagal darbo sutartį dirbantis asmuo kitos valstybės narės teritorijoje, išlaikydamas gyvenamąją vietą pirmosios valstybės narės teritorijoje;

kadangi, nustatant teisės pasilikti sąlygas, turėtų būti atsižvelgiama į priežastis, dėl kurių darbo santykiai tos valstybės narės teritorijoje pasibaigė, ir ypač į skirtumą tarp pensinio amžiaus, normalios ir numatomos darbingo amžiaus pabaigos ir nedarbingumo, kuris lemia ne laiku ir nenumatytą darbinės veiklos pabaigą; kadangi turi būti numatytos specialios sąlygos, kai darbinė veikla nutrūksta dėl nelaimingo atsitikimo darbe ar profesinės ligos, arba kai darbuotojo sutuoktinis (-ė) yra ar buvo atitinkamos valstybės narės pilietis (-ė);

kadangi darbuotojas, kurio darbingas amžius baigėsi, turi turėti pakankamai laiko nuspręsti, kur jis nori galutinai apsigyventi;

kadangi darbuotojo teisės pasilikti įgyvendinimas reiškia, kad šita teise gali naudotis ir jo šeimos nariai; kadangi, darbuotojui mirus darbingo gyvenimo periodu, pripažįstama, kad jo šeimos nariai išlaiko teisę į gyvenamąją vietą ir tai numato specialios sąlygos;

kadangi asmenys, kuriems taikoma teisė pasilikti, turi naudotis tomis pačiomis teisėmis kaip ir vietiniai darbuotojai, kurių darbingas amžius baigėsi,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Šio reglamento nuostatos taikomos valstybės narės piliečiams, kurie buvo įsidarbinę kitos valstybės narės teritorijoje, ir jų šeimos nariams, kaip nurodyta Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1612/68 dėl darbuotojų judėjimo laisvės Bendrijoje 10 straipsnyje.

2 straipsnis

1. Teisę likti nuolat gyventi valstybės narės teritorijoje turi šie asmenys:

a) darbuotojas, kuris, pasibaigus jo veiklai, pasiekė amžių, kada pagal tos valstybės narės teisę galima gauti senatvės pensiją, ir

([1]) OL C 65, 1970 6 5, p. 16.
([2]) OL L 257, 1968 10 19, p. 2.
([3]) OL L 257, 1968 10 19, p. 13.

kuris dirbo toje valstybėje bent dvylika pastarųjų mėnesių ir ten gyveno nepertraukiamai daugiau kaip trejus metus;

b) darbuotojas, kuris, nepertraukiamai išgyvenęs tos valstybės teritorijoje daugiau kaip dvejus metus, nustoja ten dirbti dėl pastovaus nedarbingumo. Jei toks nedarbingumas yra nelaimingo atsitikimo darbe ar profesinės ligos pasekmė, dėl kurios jis įgyja teisę gauti pensiją, už kurią iš dalies arba visiškai atsako tos valstybės įstaiga, netaikomi jokie apribojimai dėl gyvenimo trukmės toje valstybėje narėje;

c) darbuotojas, kuris, nepertraukiamai dirbęs ir gyvenęs tos valstybės teritorijoje trejus metus, yra įsidarbinęs kitos valstybės narės teritorijoje, išlaikydamas savo gyvenamąją vietą pirmojoje valstybėje, į kurią jis paprastai sugrįžta kiekvieną dieną ar bent kartą per savaitę.

Šitokiu būdu užbaigti darbo laikotarpiai kitos valstybės narės teritorijoje laikomi pasibaigusiais valstybės, kurioje yra darbuotojo gyvenamoji vieta, teritorijoje, kad darbuotojai galėtų naudotis teisėmis, išvardytomis a ir b punktuose.

2. Gyvenimo ir darbo šalyje trukmės sąlygos, išdėstytos 1 dalies a punkte, ir gyvenimo šalyje trukmės sąlygos, išdėstytos 1 dalies b punkte, netaikomos, jeigu darbuotojo sutuoktinis (-ė) yra atitinkamos valstybės narės pilietis (-ė) arba neteko jos nacionalinės priklausomybės dėl santuokos su tuo darbuotoju.

3 straipsnis

1. Darbuotojo šeimos nariai, minėti šio reglamento 1 straipsnyje ir gyvenantys kartu su juo valstybės narės teritorijoje, įgyja teisę pasilikti joje gyventi nuolat, netgi po jo mirties, jei darbuotojas yra įgijęs teisę pasilikti tos valstybės teritorijoje pagal 2 straipsnį.

2. Tačiau, jei darbuotojas miršta darbingo amžiaus prieš įgydamas teisę pasilikti atitinkamos valstybės teritorijoje, jo šeimos nariai įgyja teisę pasilikti joje gyventi nuolat su sąlyga, kad:

— darbuotojas savo mirties dieną buvo nepertraukiamai išgyvenęs tos valstybės narės teritorijoje mažiausiai dvejus metus arba

— jo mirties priežastis buvo nelaimingas atsitikimas darbe ar profesinė liga, arba

— likęs sutuoktinis yra valstybės, kurioje jis gyvena, pilietis ar praradęs tos valstybės nacionalinę priklausomybę dėl santuokos su minėtuoju darbuotoju.

4 straipsnis

1. Gyvenimo šalyje nepertraukiamumą pagal 2 straipsnio 1 dalies ir 3 straipsnio 2 dalies reikalavimus galima įrodyti bet kuriomis priemonėmis, naudojamomis šalyje, kurioje darbuotojas gyvena. Jam neturi įtakos laikinas nebuvimas, iš viso neviršijantis trijų mėnesių laikotarpio per metus, ar ilgesnis nebuvimas dėl karinės tarnybos prievolės vykdymo.

2. Priverstinio nedarbo laikotarpiai, tinkamai užregistruoti kompetentingos įdarbinimo tarnybos, nebuvimai dėl ligos ar nelaimingo atsitikimo laikomi darbo laikotarpiais, minėtais 2 straipsnio 1 dalyje.

5 straipsnis

1. Asmuo, įgijęs teisę pasilikti, gali ja pasinaudoti dvejus metus nuo šios teisės įgijimo pagal 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktus ir 3 straipsnį. Per tą laikotarpį jis gali išvykti iš valstybės narės teritorijos nepakenkdamas įgytai teisei.

2. Teisę pasilikti įgijęs asmuo neprivalo atlikti jokių formalumų, norėdamas šia teise naudotis.

6 straipsnis

1. Asmenims, kuriems taikomos šio reglamento nuostatos, išduodamas leidimas gyventi šalyje, kuris:

a) išduodamas ir pratęsiamas nemokamai arba už tokį mokestį, kuris nėra didesnis nei mokesčiai už piliečio asmens dokumentų išdavimą ar pratęsimą;

b) galioja visoje jį išdavusios valstybės narės teritorijoje;

c) turi galioti mažiausiai penkerius metus ir būti automatiškai pratęsiamas.

2. Nebuvimo šalyje laikotarpiai, neviršijantys šešių mėnesių iš eilės, neturi įtakos leidimo gyventi šalyje galiojimui.

7 straipsnis

Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1612/68 nustatyta teisė naudotis lygiomis teisėmis taip pat suteikiama asmenims, kuriems taikomos šio reglamento nuostatos.

8 straipsnis

1. Šis reglamentas nekliudo jokioms valstybės narės įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatoms, kurios būtų palankesnės kitų valstybių narių piliečiams.

2. Valstybės narės palengvina sugrįžimą į savo teritoriją tų darbuotojų, kurie jose nuolat gyveno ir ilgą laiką dirbo, bet iš jų išvyko, o sulaukę pensinio amžiaus ar dėl pastovios negalios negalintys dirbti nori sugrįžti.

9 straipsnis

1. Dėl naudojimosi teise likti Liuksemburgo teritorijoje, Komisija, atsižvelgdama į Didžiosios Liuksemburgo Hercogystės demografinės situacijos pasikeitimus, šiai valstybei prašant gali nustatyti kitokias sąlygas negu nurodytos šiame reglamente.

2. Komisija, gavusi prašymą su visa reikiama informacija, per du mėnesius priima sprendimą, nurodydama jo priežastis.

Apie tokį sprendimą ji informuoja Didžiąją Liuksemburgo Hercogystę ir apie tai praneša kitoms valstybėms narėms.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje, 1970 m. birželio 29 d.

Komisijos vardu

Pirmininkas

Jean REY